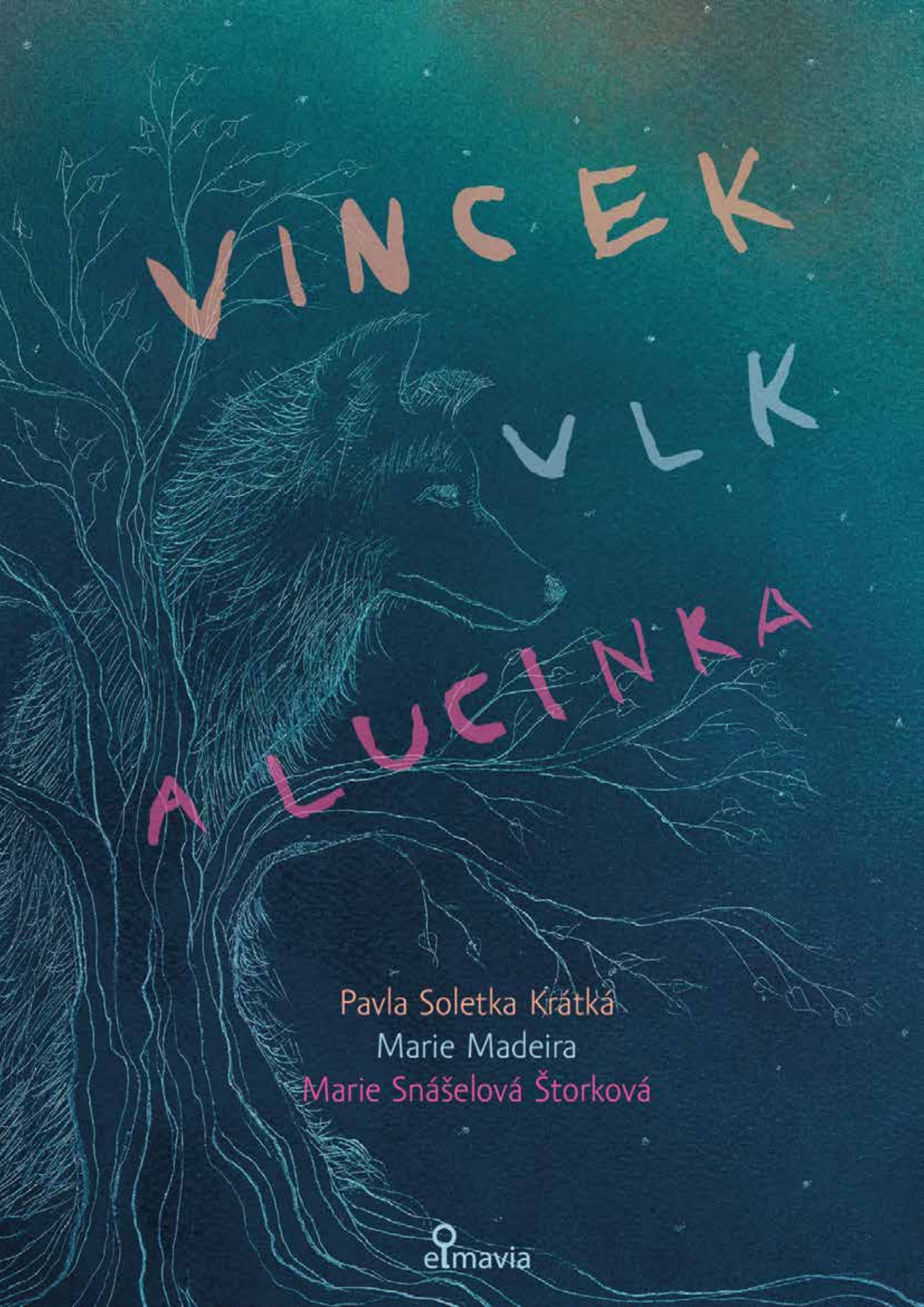

VINCER

VOLK

A LUCIFERKA

Pavla Soletka Krátká

Marie Madeira

Marie Snášelová Štorková

DOPIS DĚTEM

Milí malí kamarádi,

přátelství je zvláštní věc. Zrodí se, ani nevíme jak. A přestože každý jednou vyroste, společně prožitá dobrodružství zůstanou. Vincka jsem potkala ve snu. Spolu jsme poznávali Matku Zemi a učili se novým věcem. Stal se mým přítelem. Budu ráda, když se stane i vaším. Moc bych si přála, abyste spolu prožili také taková dobrodružství a možná i trochu skopičin, které si uchováte v srdci. Až budete číst náš příběh, objevíte také obrázky, které můžete probudit barvami. To si pak vezměte pastelky, nebo jiné barvičky, a jimi společně s Vinckem kouzlete. Přeji vám spoustu radosti při putování po Zemi s Vlkem, Vinckem a i se mnou.

S láskou Lucinka

Vincek

11

Setkání

15

První společný sen

20

Rytíř a Zelení mužičci

21

Sen o Vodě

24

Kouzelná moc Vody

25

Sen o Vděčnosti

29

Radost z dýchání

30

Sen o Vzduchu

32

Dva světy

34

Vinckovi se stýská

36

Gnómové ochránci Země

40

Sen o Zemi

44

Důležité rozhodnutí

46

Sen o Ohni

49

Bouře nad Hradem

50

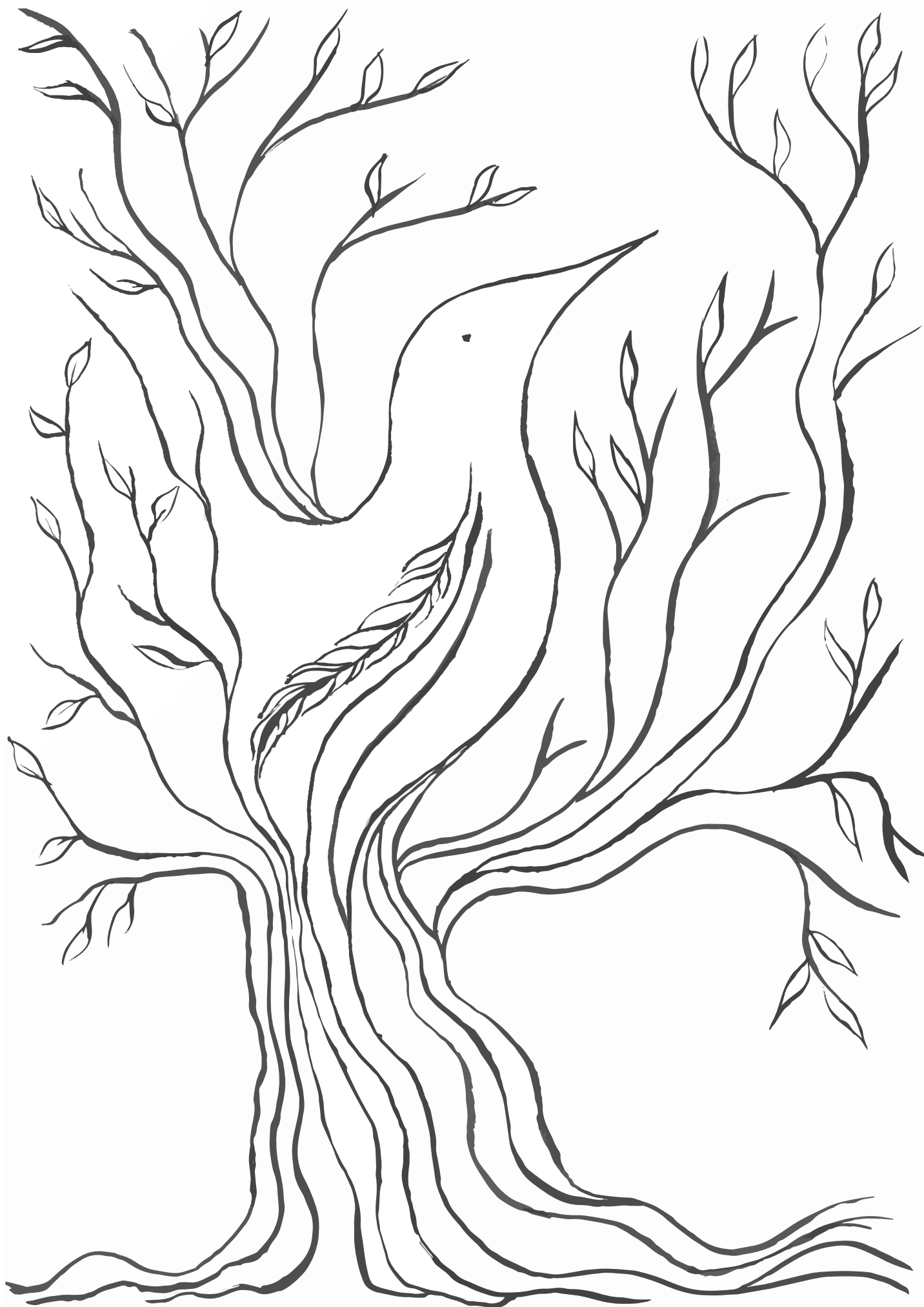
Celou Zemi tehdy zahalila paní Noc svým dlouhým tmavým pláštěm posetým zářícími hvězdami. Všichni tu pokojně spali a snili své barevné sny. Ale někdo byl přeci jenom vzhůru. Srdíčko mu bušilo a v hlavě mu sem a tam poletovaly myšlenky jako motýli na louce. Převaloval se ve svém pelíšku ze strany na stranu a ne a ne usnout. Ten někdo, komu té noci nešlo zavřít očka a klidně oddychovat jako ostatní, byl docela malinkatý pavouček. Vincek se jmenoval. Možná, že už ho znáte, milí kamarádi. On už totiž stihl na křídlech Větru procestovat celý svět. A třeba jste ho i někde potkali, či alespoň zahlédli. Pokud ano, určitě jste si ho všimli, vždyť on se nedá přehlédnout. Vypadá sice stejně jako ostatní pavoučci, má hlavu a na těle osm nožiček, ale je celý růžovozelený a na zádech mu sama maminka Příroda vymalovala svým štětcem zlatou skvrnku ve tvaru lipového listu.

Pro Vincka byla jeho srdíčková kresba na zádech moc důležitá. Připomínala mu, odkud vlastně je, kde se začalo odvíjet jeho kouzelné pavučinové vlákno – staříčkou Lípu, ve které se narodil, a také Babičku lipovou sudičku, která o něj s láskou pečovala. Díky zlatému lipovému lístku věděl, odkud přišel a kam se může, a vlastně i má, jednou vrátit.

A tak se při jednom pavoučím putování kdesi v dalekých krajích jednoho dne stalo, že Vinckovi jeho srdíčko zašeptalo: „Už tě čekají doma.“ Všichni se na něj tolik těšili. I starý pavoučí král Kukichón. Byl na malého odvážného cestovatele moc hrdý. Hned druhý den po tom, co se Vincek vrátil, jej k sobě král zavolal a nechal si vyprávět všechny příběhy z cest. Kukichón byl velmi moudrý a dobře věděl, že malý pavouček na svém putování nasbíral zkušenosti, kterých by se mu jinak nikdy nedostalo. Ti dva se takto setkávali po několik dní. Často si spolu povídali dlouhé hodiny. O všem možném, o zvířatech a rostlinách, o lidech, o barvách, pocitech, o starostech i o radostech. A Kukichón poznal, že se z malého pavoučího kluka pomalu stává pavoučí učedník, který bude potřebovat nové objevování. „Milý Vincku,“ pravil jednoho dne pavoučí král, „poznával jsi teď ten velký svět tam venku. A mnohému ses naučil. Teď však přišel čas pokračovat. Pojď, sedni si vedle mne a zavři oči. Budeme cestovat hoooooodně daleko v čase nazpět.“

Vincek udělal, jak mu starý Kukichón řekl. Všude okolo byla najednou úplná tma. Až se trochu bál. Téměř ihned však pod svýma nohama ucítil zlaté lano, kterého se pevně chytil. Jeho oči pak tmě brzy přivykly. Už mu nenaháněla strach, naopak, hřejivě jej objímala a chránila. V tu chvíli Vincek věděl, že právě tma tu byla na samém počátku všeho. Pak uviděl krásnou zlatou pavučinu světa, ze které vycházelo zářivé světlo. Jeho srdíčko se tak zaradovalo. A Vincek chtěl tolik poděkovat za to, že je živou bytostí a že tohle může vidět. Bylo mu překrásně. Vznášeli se společně s Kukichónem daleko, široko a hluboko v tom nekonečném prostoru. Až v jednu chvíli Vincek pocítil smutek. „Vždyť já jsem tak maličký. Jsem jenom obyčejný malý pavouček,“ posteskl si. Kukichón jej jemně poplácal po zádech a s jistotou v hlase řekl: „Jsi maličký, ale přitom veliký. Máš právě takové tělíčko a jsi právě takový jaký jsi, abys dokázal jít za hlasem svého srdce.“

Duch stromu o tebe pečuje. Pohlad' ho také kouzelnými barvami.

SEN O VDĚČNOSTI

Té noci se Vincek s Lucinkou znovu setkali. Ale tentokrát nemluvili, jen společně malovali. Malovali Zemi, tu nádhernou živou bytost, jejíž náruč dokáže všechny obejmout.

Malovali řeky, hory, skály, stromy, květiny, zvířata, i své domovy a mnoho dalšího.

Namalovali i vodní víly, které jsou připraveny вплést své měsíční strunky do lidských srdcí. Aby lidé pocítili štěstí. Malovali vděčnost. Vždyť je tu s námi tolik bytostí, které nám pomáhají. Namalovali také nebe poseté hvězdami, tu nádhernou stříbrnou pavučinu, ve které má vše své místo, svůj řád. A přáli si, aby v ní to své pravé místo znovu našli i lidé...

Zeměskřítci.

BOUŘE NAD HRADEM

„Otevři už oči, můj milý. Jsme tady,“ budil Vlk jemně svého žáčka. „Dobré ráno, Vlku. Já už nespím. Mám jen zavřené oči. Chtěl jsem ještě co nejdéle zůstat u tebe, víš?“, pozdravil Vincek svého přítele.

Pavouček a Vlk, učedník a jeho průvodce. Oba dobře věděli, že dnes přišel poslední den jejich společného putování. Oba v sobě chtěli uchovat každíčkou chvilku. Pavouček se už od Vlka naučil dívat se pozorně na všechno kolem sebe, zapamatovat si každou drobnost. Věděl, že si tak pak na vše bude umět snadno rozpomenout, že v něm všechno zůstane navždycky uloženo. Pečlivě a každý den se učil vše pozorovat, listy na stromech, ptáky v oblacích, kameny podél cest a všechny další bytosti.

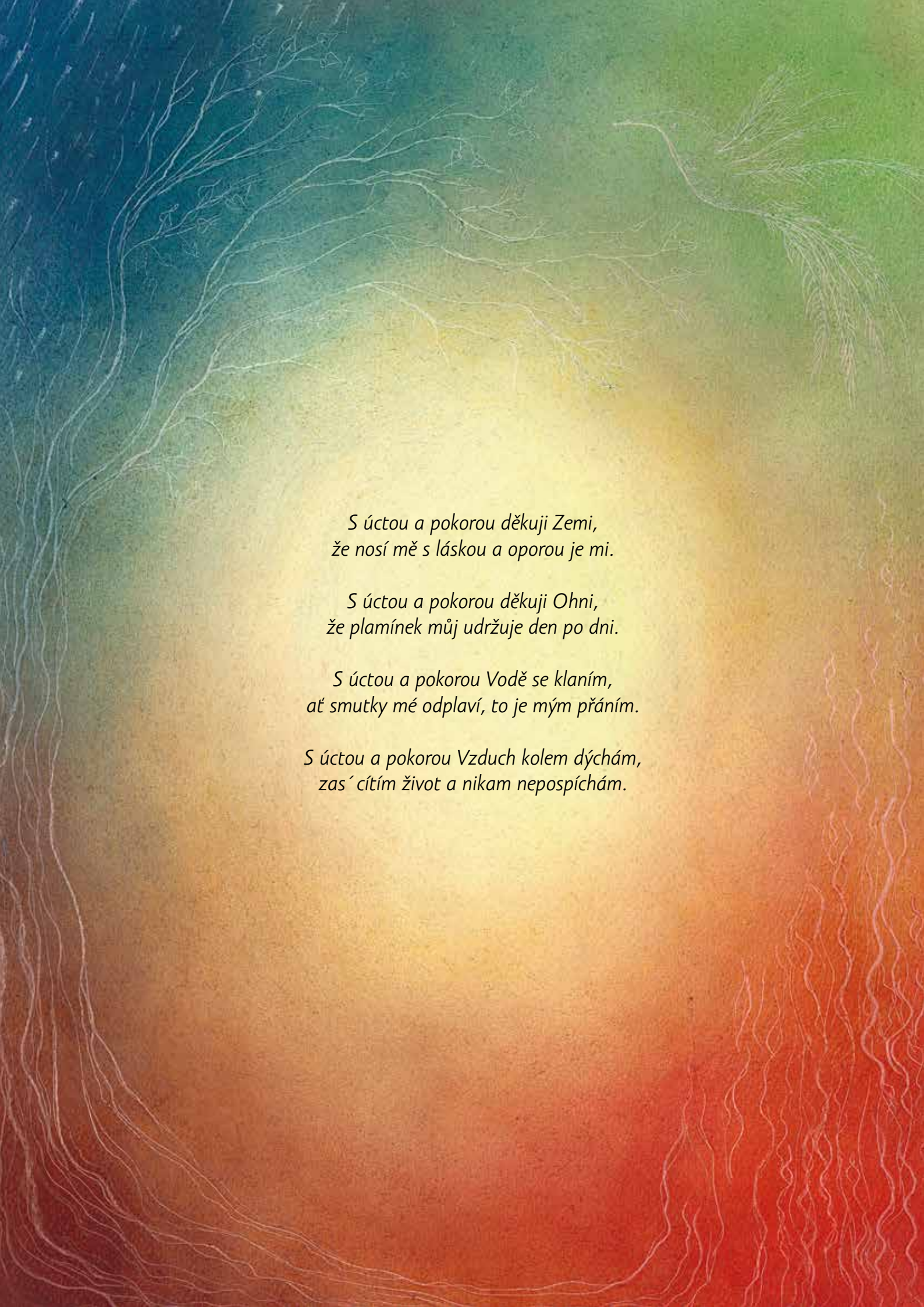
„Kde to jsme, Vlku?“ zeptal se Vincek. „Cítil jsem, jak mě neseš do velkého kopce.“ „Ano, máš pravdu. Vynesl jsem tě na Hrad. Však se podívej,“ řekl Vlk. Před pavoučkem se hrdě tyčily nádherné věže. Vincek se na tu krásu nemohl vynadívat. Tiše stál a hleděl před sebe. Pozoroval, jak nad Hradem svítí Slunce a jak jej svýma zlatýma rukama láskyplně objímá. A s ním i celé město a celou zemi i se všemi jejími živoucími bytostmi.

Odněkud zdálky doléhaly k Vlkovi a Vinckovi lidské hlasy. Opodál se dohadovali dva muži. Asi o něčem pro ně důležitém, protože dost křičeli. Pro hádku neviděli ani neslyšeli jeden druhého. Každý si vedl svou a snažil se prosadit svůj názor. Dokonce si už i vjeli do vlasů a strkali do sebe. Jejich hádka byla nepříjemná i pro okolí. Šířil se od nich ten tmavě šedý mrak, který už Vincek párkrát viděl. „Vždyť tu takhle zaneřádí celé okolí,“ pomyslel si smutně. „Kéž by jim dal někdo jasně najevo, že tohle není správné,“ vyslovil nahlas své přání.

Jeho slova vzal v tu ránu do svých silných dlaní moudrý král Vzduchu. Zatočil se a rozfoukal obrovský větrný vír. Ten se tak rychle zvětšoval, že brzo rozhýbal stromy do širokých úklonů a přivál obrovská šedočerná mračna, která rázem zakryla Slunce. Setmělo se. Pak vítr utichl a nastalo zlověstné ticho. Ticho, které bývá jen před bouří. A trvá jen docela malou chvíli. Najednou udeřila strašlivá rána, až se země zachvěla. Vincek zmizel úlekem ve vlčím kožichu. „Co teď bude dál?“ strchoval se. Opravdu se bál. Nebe rozčísł mohutný blesk. Pak další rána a další blesk, rána, blesk, rána, blesk. Blesky vždy na moment ozářily ztemnělý park i Hrad. Světlo a temnota. Dobro a zlo. To nebyla jen obyčejná bouřka. Pavouček věděl, že musí něco udělat. Začal rychle spřádat své kouzelné vlákno do nádherné pavučiny. Předl a předl, až ze sebe vypředl všechn ten strach. A pocítil obrovské odhodlání a odvahu. Co na tom, že je maličký.

Tu se jeho pavučinka začala zvětšovat. Byla najednou tak velká, že objala celou Zemi. A v tu chvíli se hromy a blesky proměnily v blahodárny déšť. Voda pohladila rozvzteklou tvář Ohně a svažila zem. Taková kouzla umí jen Voda. Déšť krásně pročistil vzduch a brzy ustal. Mraky se rozplynuly a na obloze se zase ukázalo Slunce. Vypadalo jako miminko, které právě s úsměvem přišlo na svět.

Vlk s Vinckem v kožichu došel na deštěm čerstvě zalitou louku pod Hradem. A koho tam nevidí? Na louce seděla Lucinka, oči jí zářily. Nepřišla sama. Seděla tam se svou babičkou, kterou měla moc ráda.

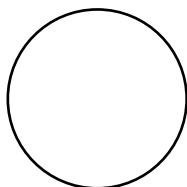
*S úctou a pokorou děkuji Zemi,
že nosí mě s láskou a oporou je mi.*

*S úctou a pokorou děkuji Ohni,
že plamínek můj udržuje den po dni.*

*S úctou a pokorou Vodě se klaním,
ať smutky mé odplaví, to je mým přáním.*

*S úctou a pokorou Vzduch kolem dýchám,
zas' cítím život a nikam nepospíchám.*

Tento výtisk má číslo

z 2000 vydaných knih.

Vincek, Vlk a Lucinka

napsaly: Pavla Soletka Krátká a Marie Madeira

ilustrovala: Marie Snášelová Štorková

redigovala a korekturu provedla: Andrea Turynová

grafickou úpravu provedla: Marie Snášelová Štorková

název knihy svou šestiletou rukou napsala: Mariana Snášelová

sazba fontem Amor Sans Pro od Františka Štorma

skeny ilustrací zhotoveny: v ART D, Grafickém atelieru Černý, s.r.o.

odborná spolupráce při tisku: Jiří Kylar

tisk a vazba zhotoveny: v tiskárně PBtisk a.s., Příbram

Vydalo nakladatelství ELMAVIA, s.r.o. v Letech u Dobřichovic jako svou 3. publikaci,
vydání první v nákladu 2000 kusů knih.

Knihu je možné objednat na www.elmavia.cz

ISBN 978-80-270-2576-3